PESTI FŐTEMPLOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

XI. évfolyam 62. szám *2024. augusztus 15.*

Tartalom

- Dicsőíteni kezdték Istent
- Augusztus főünnepei
- A gőgösöket letaszította
- Hitből való élet
- Mindszenty József nyomában
- Máriás lelki út
- Szent István király ünnepe
- Lelki töltekezés
- Krisztus a megdicsőülés reménye bennetek
- Mi lesz az Egyházzal?
- Aki fel tudja fogni…

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

„Dicsőíteni kezdték Istent” (Mk 2, 12)

Mi a teremtett világ és benne az ember létezésének értelme? Mi végre vagyunk a világon? Ez a kérdés az, amelyet az emberek túlnyomó többsége nem tesz föl. Ennek pedig végzetes következményei vannak: legelsőként az az érzés, hogy nincs értelme az életnek.

Valószínűleg azok számára is, akik hitből fakadó választ ismernek, nehezen értelmezhető az igazság: küldetésünk, *létezésünk értelme megdicsőíteni Istent.* A kívülállónak visszatetszőnek tűnhet ez az állítás. Milyen Isten az, akinek dicsőítésre van szüksége, milyen kegyetlenül unalmas élet az, amely dicsőítésre van kárhoztatva? Abszurd ötletnek tűnik mindez a hitetlen ember számára. Márpedig a kinyilatkoztatás és az Egyház élete ezt állítja.

A liturgia minden napunkat a következő fohásszal kezdi: „Nyisd meg, Uram, ajkamat, hogy dicséretedet hirdesse szavam!”

A Ps 144 (a százegyvennegyedik zsoltár) a következőképpen adja ajkunkra az imát: „Magasztaljon téged, Uram, minden műved, és szentjeid áldást mondjanak! Hirdessék, hogy országod milyen dicsőséges, és hatalmadról beszéljenek, hűséges az Úr minden szavában és szent minden cselekedetében… Hirdesse szám az Úr dicsőségét és szent nevét áldja minden élő mindörökkön-örökké!”

Amennyiben tehát az ember megigazult életet akar élni, vagyis nem hazugságban él, akkor el kell ismernie, hogy van élő Isten, aki

-dicsőséges, vagyis dicséretes, dicséretre méltó
-hatalmas, vagyis hathatós minden tette; uralma megmarad
-hűséges, vagyis következetes, megbízható
-szent, szentnek bizonyul minden szavában és minden cselekedetében, vagyis csak az ő szava és cselekedete ilyen, méltó hozzá, aki Atyánk nekünk: isteni

Ezért szükségszerű, hogy szentjei, akik az övéi, hozzá tartoznak, akik viszontszeretik őt, akik igazságban élnek

-nevére áldást mondanak, vagyis hálatelt szívvel szólítják őt
-dicsőítik, magasztalják őt, vagyis mindenek fölött dicsérik őt
-„mindenek szemei benne bíznak”
- hirdetik is az Úr dicsőségét (minden műve, minden élő)

Dániel próféta könyve szintén erre szólít föl: „Áldja az Urat az Úr minden műve, dicsérje és magasztalja örökkön-örökké!” „Áldjuk az Atyát és a Fiút a Szentlélekkel együtt, dicsérjük és magasztaljuk örökké! Áldott vagy, Urunk, az égbolt fölött, dicséretre méltó, dicsőséges és magasztos örökké!” – visszhangozza az Egyház.

A személytelen, teremtett világ puszta létével dicsőíti a Teremtőt, a személyes létezőkben pedig öntudatra ébredt a dicsőítés, Sőt, mi nemcsak a Teremtőt magasztaljuk és áldjuk, hanem a Megváltót is. „Új dalt énekeljetek az Úrnak, dicsérete zengjen hívei gyülekezetében!” (Ps 149) Isten Jézusban új módon nyilatkoztatta ki magát, tehát ehhez új dal illik, ahogy Jézus maga mondja: az új bor új tömlőbe való.

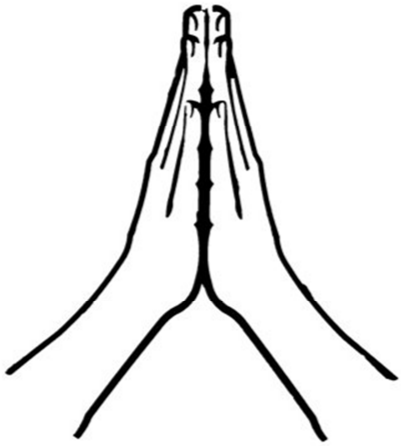

Az új szövetség Isten és az ember között új keretet ad, új kapcsolat lehetősége. A tanítványok dicsőíteni kezdték Istent Jézus cselekedetei láttán, rajta keresztül új módon ismerve meg az élő Istent. A dicsőítést pedig folytatni kell, hiszen ez a szövetség új és örök szövetség! De hogyan? Erre is Jézus maga ad magyarázatot. „Eljön az óra, sőt már itt is van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát. Az Atya ilyen imádókat kíván. Lélek az Isten: akik imádják, lélekben és igazságban kell imádniuk.” (Jn 4,24)

Mit jelent ez? A Lélek Isten lelki emberek szeretetét kívánja. Nem távol lévő istenséget kell tisztelnünk, hanem azt, aki közénk jött, sőt lakozást vett bennünk. A közvetlent, a bensőnkben élő Istent, az Atyát kell imádnunk, aki barátainak, családjának fogadott minket. Aki új identitással ajándékozott meg bennünket. Az istentisztelet is tőle való, hiszen nemcsak a Templom maga Jézus embersége, akiben az élő Isten megdicsőül, hanem az áldozat is Ő maga. Magát adja a kezünkbe áldozati adományként, hogy Istenhez illő ajándékot vihessünk az Atyának, gyermeki szeretetünk jeleként. A vallást, amely valóban üdvhozó, nem az ember találta, találja ki, hanem Istentől származik, a módot, ahogyan hozzá közeledhetünk, sőt, ahogyan eljuthatunk hozzá, ő határozta meg. Csak általa juthatunk el hozzá, csak általa ismerhetjük meg őt, csak tőle származhat a méltó elégtétel a bűnnel szemben. Jézus valóban az Út, az Igazság és az Élet.

Imádjuk lélekben és igazságban az Istent, betöltve ezzel küldetésünket, megvalósítva életünk értelmét!

Zoltán atya

Augusztus főünnepei

Nekünk, magyar katolikusoknak különleges időszak augusztus közepe. A Boldogságos Szűz Mária mennybevételét ünnepeljük augusztus 15-én, ez a nap egyben Szent István királyunk égi születésnapja, ennek a napnak előestéjén ajánlotta fel a szent király országunkat utolsó reményeként. A párhuzam megragadó: ahogy az Úr a keresztfán Jánost az Egyház képviseletében Édesanyjára bízta, úgy ajánlotta Szent István király is hazánkat, Máriának. Az Egyház tagjaiként Isten országának várományosai, magyarként Mária országának polgárai vagyunk.

Ahogy a Mennyei Atya jobbján ülő és uralkodó Úr megvéd minket, úgy oltalmazza hazánkat Égi Patrónánk és első Szent Királyunk közbenjárása, akinek ereklyéje a Szent Jobb. Augusztus 20. nemcsak a katolikusoknak ünnep, hanem az egész nemzetnek (tekintet nélkül az országhatárokra), államalapításunk, első királyunk ünnepe, hazánk születésnapja. Ez a kettős ünnep plusz lendületet, lehetőséget és felelősséget ad nekünk, magyaroknak, külön még a hívőknek, akik készek odaajándékozni mindenüket az Úrnak, ezzel járulva hozzá a szeretet győzelméhez, Isten megdicsőüléséhez és a haza védelméhez.

Hagyománnyá látszik alakulni a Szent István bazilika előtt, a minden, első szombat délelőtti, tíz órai férfi rózsafüzér, ami kiterjed más helységekre is. Ez is egy csodafegyver. A rózsafüzér öt tizede, ami Dávid öt parittyájára emlékeztet, amivel legyőzte a nagy ellenséget, olyan fegyver a sátán ellen, ami neki nem áll rendelkezésre. Csak az által győzhetjük le a gonosz lelket, az által csillapíthatjuk, eliminálhatjuk annak káros, pusztító hatásait, ha szeretetben, mások üdvösségének, boldogságának szolgálatában visszük végbe az ellene folytatott harcot. Ehhez a gonosz nem ért, ezt gyűlöli, ettől tart, mert a szeretet nem az ő pályája.

Az imádság (rózsafüzér), a Szentírás olvasása, a bűnbánat (szentgyónás), az Oltáriszentség vétele (szentmise) és a tevékeny szeretet cselekedetei mind a mi munícionk, ezzel harcoljunk, ezeket megvalósítva erősödjünk, vértezzük fel magunkat, hogy Isten valóban beteljesítse bennünk mindazt a jót, amit megkezdett bennünk!

Augusztus szép, áldott hónap, folytassuk, vigyük jóra küldetésünket a próféta útmutatása szerint: *„Megmondták neked, ó, ember, mi a jó, és mit kíván tőled az Úr: Semmi mást, mint hogy váltsd tettekre az igazságot, szeresd hűségesen, és járj alázatosan a te Isteneddel.”* (Mik 6,8)

Csorba Gábor
állandó diakónus
karitász csoportvezető

A gőgösöket letaszította…

Napóleon 1769. augusztus 15-én született, amikor az Egyház Szűz Mária mennybevételét ünnepli. A francia hívő nép, az „egyház legidősebb lánya” nagyon is tisztában volt azzal, hogy 1637-ben, ezen a napon XIII. Lajos a francia nemzetet Szűz Mária oltalma alá helyezte. Napóleon azonban nem tudta elviselni, hogy születésnapján az egyház és a nép nem őt ünnepli.

A császár 1806. február 19-én rendeletet adott ki, melyben Mária ünnepét eltörli, és bevezeti a Szent Napóleon ünnepet. A Mártirológium Romanum tanulmányozása során talált hivatkozási pontot eljárására. Abban ugyanis valóban szerepel egy alexandriai, Neopolus nevű vértanú, aki a Diocletiánus-féle egyházüldözés áldozata lett. A nevet kicsit módosítva Napóleonra változtatta, s így „megalkotta” a Szent Napóleon ünnepet.

XIII: Lajos király

VII. Pius pápa tiltakozott az önkényes cselekedet miatt, de a helyzet nem változott. 1808. februárjában francia csapatok szállták meg Rómát, majd 1809-ben Napóleon az egyházi államot Franciaországhoz csatolta. VII. Pius pápa ekkor kiközösítette a császárt, mire a császár a Szentatyát fogságba vetette, aki csak közvetlenül az uralkodó bukása előtt szabadult.

A napi zsolozsma vesperás részében imádkozzuk minden nap a Magnificat énekét, melyben az alábbi sorokat olvashatjuk:*„mert nagyot tett velem a hatalmas Isten, szent az Ő neve, karja bizonyságot tett hatalmáról, szétszórta a szívükben gőgösöket, letaszította trónjukról a hatalmasokat, az alázatosakat pedig fölemelte”.* Ez a szentírási kijelentés teljesedett be, amikor Napóleon megbukott, és VII. Pius pápa pedig a fogság után diadalmenetben vonult be az Örök Városba.

Dr. Breznay István plébános

Hitből való élet

A hitből való élet azt jelenti, hogy bízom abban az Istenben, akit nem látok. A hithez nemcsak a fény, hanem valamennyi homály, sőt sötétség is hozzátartozik, mert Isten élményszerű jelenlétét nem lehet állandósítani.

A kereszténység lényege Jézus Krisztus. Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy hiszünk Őbenne és abban, aki Őt küldte: az Atyában. Kereszténynek lenni annyi, mint hinni abban a feleletben, amelyet Isten az alapvető emberi kérdésekre Jézus Krisztusban ad.

„Az értelmet nagyon szeresd!” - Szent Ágoston híres kijelentése arra irányul, hogy még a hit dolgaiban sem szabad zárójelbe tenni az értelmet, vagyis az ésszerűséget. Bár a teológiai bizonyításoknál a fő érv a Szentírás és szenthagyomány üzenete, majd a pápai és zsinati tanítások következnek, az értelem pedig, mint *ancilla teologiae,* a teológia kis szolgáló leánya, a legutolsó helyre marad, mégis: a hitünknek észszerűnek kell lennie! A hívő elme nemcsak megragadni akarja annak értelmét, amit hinni kell, hanem számot akar adni arról is, hogy a beleegyezés ésszerű dolog. Mert a hívő ember nem szavakhoz kapcsolódik, hanem *a legfőbb Igazsághoz!”*

A hit lényegesen különbözik a tudástól, a látástól, vagyis a tudással szerzett bizonyosságtól. A hit a kinyilatkoztató Isten tekintélyére támaszkodik. És mindez *természetfeletti tett*, vagyis a kegyelem műve. Az ember szabadon mond igent a hívó, szólító Istennek. A hit igazságait csak a hit kegyelme által meggyógyított *„szem”,* értelem veszi észre, tartja hihetőnek.

A hit belső melegség, elindulás, odafordulás Isten szava és személye felé egy kimondhatatlan ihletésre, az embertől független ösztönzésre. A hitben tehát minden Isten ajándéka: Ő hív, Ő vonz, Ő vezet magához, Ő teszi fogékonnyá és tanulékonnyá az értelmet és a szívet, Ő adja a hit vidám merészségét, a hitben való állhatatosságot, és azt is, hogy a szeretetben gyümölcsöző, élő legyen. Mindez Isten ajándéka, mégis teljes mértékben a szabadság műve. Isten részéről: szabadon adja, akinek akarja. Az ember részéről: tudomásul kell vennie az ajándékot, de hogy mellé áll-e, elfogadja-e minden körülményével, a megvalósítás golgotás kockázatával, az az ő szabad döntésétől függ.

A hit lényegéről nagyon fontos beszélni és elmélkedni, mert a „vallásosság” gyakran elszakad a hittől. Vannak emberek, akik szépen, megszokott rendben végzik vallásos cselekedeteiket, de igazában nem- vagy torz módon hisznek. Éppen a mai kereső világban fontos, hogy a meghívottak és a hit kegyelmi ajándékával megáldottak tisztán fogalmazzanak önmaguk és mások előtt.

A II. Vatikáni Zsinat isteni kinyilatkoztatásról szóló konstitúciója, a *Verbum Dei* bemutatja a kinyilatkoztatás, a hit, a Szentírás és a szenthagyomány összefüggéseit. A kinyilatkoztatás, amelynek két forrása van, a Szentírás és a szenthagyomány, nem elvont igazságokat közöl, hanem *üdvösséghozó* tényeket. Az isteni kinyilatkoztatás középpontjában Jézus Krisztus személye és műve áll. Ő maga az Isten országa! Amíg az új ég és új föld el nem jő, soha nem fog bekövetkezni, hogy kialakuljon egy *földi viszonylatban* fennálló Isten-ország, ahol teljes mértékben a jó uralkodik, és minden és mindenki mentes a bűntől, kísértéstől. Isten királysága bennünk van, maga Krisztus él azokban, aki befogadják Őt.

Lajos atya *SchP*

Tavaszi zarándoklat Mindszenty József nyomában

Olvasóink bizonyára jól emlékeznek arra, hogy a tavalyi évben ünnepeltük a plébánia alapításának 975. évfordulóját. Az események között megemlékeztünk arról is, hogy Mindszenty József bíboros atya 1948. augusztus 15-én nagyhatású beszédet mondott a Március 15. téren a templomunkról és a plébániai közösségről.

Folytatva az ünneplést Dr. Osztie Zoltán plébános atya kezdeményezésére márvány emléktáblát helyeztünk el 2024. május 3-án Mindszenty József emlékére a templom Rózsakert-felőli külső falán.

2024. május 4-én pedig plébániai közösségünk autóbuszos zarándoklatot szervezett a hívek számára Mindszenty József életének és munkásságának nyomában. Célunk volt, hogy Mindszenty József bíboros életének és munkásságának helyszíneit megismertessük a testvérekkel Zalaegerszegen, Csehimindszenten és Türjén. A Belváros-Lipótváros önkormányzata által támogatott zarándoklatunkon összesen 51 fő vett részt.

A program keretében Zoltán atya, Zalaegerszegen, szentmisét mutatott be a Mária Magdolna Plébániatemplomban, majd megkoszorúztuk a templom kertjében álló Mindszenty József egészalakos szobrát. Fontos ez a templom Mindszenty bíboros életében, hiszen 1919-től 1944-ig volt itt plébános.

Ezt követően látogatást tettünk az új Mindszentyneum Múzeum két kiállításán, melyeket az alábbi tematikákkal alakítottak ki:

„Szeretetet hoztam ide is” – Mindszenty József bíboros életútja

Egyházüldözés a kommunista diktatúra alatt (1945–1990).

A múzeumi kiállításról mindenki úgy nyilatkozott, hogy oda vissza kell térni. Annyira érdekes, információkban gazdag és figyelmet lekötő volt a kiállítás, hogy mindenki egy kicsit sajnálkozva hagyta el az épületet. A múzeum előtt elkészített csoportképhez csatlakozott hozzánk egy kedves, és régen látott vendég is. Kercza Asztrik ferences atya éppen édesanyját látogatta meg Zalaegerszegen, de hívásunkra örömmel jött el egy rövid találkozásra.

Az ebédet követően Csehimindszenten (Mindszenty József szülőfalujában) felkerestük a bíboros szülőházát, és megtekintettük az életét bemutató kiállítást.

Végül Türje községben a középkori templomot, valamint az ott található Szent László falfreskót csodálhattuk meg.

Élményekkel telve érkeztünk haza Budapestre, az esti órákban. Köszönjük Zoltán atyának a zarándoklat lelki programját, a sok-sok közös imát, valamint köszönjük Povázsay Ákos gépkocsivezetőnek a balesetmentes és biztonságos vezetést.

Ősszel folytatjuk a zarándoklatok sorát! Szeptember 19–22. között Lengyelország felé indulunk Szent Kinga, Szent Hedvig és Eszterházy János nyomában, majd októberben Bodajkra és Csatkára fogunk zarándokolni.

Aranyossy Mihály

Máriás lelki út

Boldog Salkaházi Sára testvér Szűzanyával való kevéssé ismert kapcsolata

Boldoggá avatása óta (2006) már mindnyájan tudjuk, volt Sára testvérnek egy önfelajánló imája a teljes Szentháromság számára, mely – a Jézustól tanult – hősies, felebaráti szeretet írásos dokumentuma, 1943-ból. A felajánlás az, hogy üldöztetés esetén életét adja azért, hogy testvéreinek ne essen bántódása.

Számunkra néhány éve kiderült, hogy korábban volt egy, ezt megelőző felajánlása Szűz Mária számára, az 1940. előtti évekből, Grignon Szt. Lajos tanítása szerint. Így, most már érthetőbb, hogy a Szűzanya vezetése alatt meg tudta tenni azt, ami aztán be is teljesedett a vértanúságával, amely által kiérdemelte a szeretet hőse elnevezést.

Grignon Szent Lajos ezeket írta: „A mi tökéletességünk lényege abban áll, hogy Jézushoz hasonuljunk, neki szenteljük magunkat. Mivel pedig minden teremtmény között leginkább Mária hasonló Fiához, ezért a lelkiélet gyakorlatai között a Szűzanya iránti áhítat az, amely a lelket leginkább megszenteli, és hasonlóvá teszi Urunkhoz.”

„Minél inkább szenteli magát egy lélek Máriának, annál jobban szenteli magát Jézus Krisztusnak.”

„A Szentlélek Szűz Máriával közölte kimondhatatlan adományait. Kiválasztotta Őt minden ajándékának, kegyelmének kiosztójává, hogy akkor és annak adja, akinek akarja. Isten akarja, hogy minden jóban Szűz Mária által részesüljünk. Így kell felmagasztalva lennie annak, aki, alázatosságból, egész életén át szegény, megalázott és elrejtett kívánt lenni.” Ez a szentatyák véleménye, tanítása.

„Mennyire megdicsőítjük Istent, ha Jézus földi életének példájára Szűz Máriától függően élünk. Ebben a lelkiségben az ember kifejezetten Mária keze által adja át magát az Úrnak és teljesen Neki szenteli tevékenységét.”

Ezen bizonyosság szellemében tette meg Sára testvér a felajánló imát: *„Teszem ezt teljes bizalommal Irántad, édes jó Anyám, Aki még sohasem hagytál el. Egyet kérek, egyért könyörgök, esedezz érettem, hogy mind jobban szeressem a Te szent Fiadat, a mi Urunk Jézus Krisztust. Amen.”*

Ebből a néhány sorból is láthatjuk azt a bizalmat Mária iránt, amely mindvégig élt Sára testvérben.

1940 júniusában így ír Sára: *„Nem elég dolgozni egy ügyért, elvégezni a feladatot, beleállni egy munkakörbe, hanem imádkozni is kell érte. Külön imádságot vállalni és a Szűzanya lábához tenni.”*

Sára testvér ünnepekhez kapcsolódó gondolatai és elhatározásai:
Július 2. Sarlós Boldogasszony. Mária látogatása Erzsébetnél, a Magnificat születése. Rokonhoz megy, segíteni akar. Tudja, hogy szükség lesz rá, ezért vállalkozik a nagy útra, a fáradságra: átkelni a hegyeken. Krisztust hordja szíve alatt s ezért nem érzi a fáradtságot, vagy ha érzi is, olyan boldogság tölti el, hogy boldogan viseli. Tanulság a számára: „*a felebaráti szeretet kifejezéséért, a mások szolgálásért vállalnom kell a „hegyeken" való átkelést: a fáradtságot, nehézséget, kellemetlenséget, sőt, néha a félelmet is. Ha Krisztust kell hordanom a szívemben, akkor boldogan viselem a fáradságot."* Elhatározások: „*buzgóság a munkában. A munka útját Szűzanya társaságában, Krisztussal a szívemben járni. Szeretni a Magnificatot!"*
Július. 16.: Kármelhegyi Boldogasszony ünnepe. *„Kilenceddel készültem rá. A kármeliták legnagyobb ünnepe, de, mindenkié, aki skapulárét visel. Skapulárés, édes Szűz! A szent ránk adja a vállruhát s ezzel egész különös oltalma alá fogad. Milyen fénnyel ülhetik meg a mai napot a kármeliták! És mi lehet az égben?*"
December: *„Adventben jobban a Szűzanyához simulni. Máriáért kelek fel minden nap, kora reggel. Szeretettel meghozni a koránkelés áldozatát" Mit jelent az én életemben az édes Szűzanya!? Hogy el nem vesztem, hogy el nem züllöttem, hogy Isten irgalmas volt hozzám, ezt mind Szűz Anyámnak köszönhetem. Köszönöm édes Jézusom, szentséges Megváltó Istenem, hogy legdrágább Édesanyádat nekem adtad."*

A máriás lelki út felvillanó, kis töredékeiből is láthatjuk, hogy a Szűz Anya vezetése mindig boldoggá tesz – és tehet minket is!

F. Mária Klára testvér SSS

Schall Tamás:

Szent István király

Legmagyarabb-, legszebb ünnep
első Szent Királyunk napja,
mely a nyár végén köszönt ránk,
mindig új-, szent reményt adva.

Szent Gyökérből nőtt életfánk,
így hát szentek az ágak is,
amíg ebből tudunk élni,
utunk egyre felfelé visz.

Nemzetünk Szent Apostola,
Jobbját áldón terjeszti ránk,
útmutatását követve,
boldog jövőt láthat hazánk.

Istentelenség és viszály,
mind nyomtalanul eltűnik,
magyar magyarnak társa lesz,
megosztottságot nem tűrik.

Szeretetben összefogva,
mindent megvalósíthatunk,
amit kell, hogy elmondhassuk:
magyarok, boldogok vagyunk!

Könyörögjetek érettünk,
Szent István, dicső, nagy király,
Szent Szűz és magyar szentjeink,
vigyázón tekintsetek ránk!

Sziklára épült országunk,
álljon minden esőt, vihart,
elpusztítani nem lehet,
akárhogy is, mindig kihajt!

„Megjött Szent István királynak tisztelendő ünnepe"

Első, Szent Királyunkra emlékezve, az Ő személyében az Evangélium által ajánlott bölcs építkezőt látjuk, aki országát a nyugati kereszténységhez kapcsolta, és a keresztény államesmény és az evangéliumi joggyakorlat alapján igyekezett azt megszilárdítani.

„Házát sziklára építette". A szikla keménysége biztos fedezéket nyújt. A sziklaüreg menedéket és üdvöt ad. A választott nép Istenét azért nevezi sziklának, mert ő biztosítja az üdvösséget. Az ehhez hasonló Istenmetaforák aláhúzzák ezt az értelmet: Isten fellegvár, menedékház, bástya, pajzs, erős torony, fedezék. Isten hűsége miatt szikla.
Aki hisz benne, nem fog megbotlani, de aki nem akar erre a sziklára támaszkodni, az beleütközik, összetöri magát a botrány szikláján.

Isten újszövetségi népének Krisztus az alapkő, amely által állva tudunk maradni , nem az emberi önbizalom révén, hanem a hűséges Isten kegyelméből. Az az ember, aki hallgat az ő szavára, sziklára épít. A szikla így a szilárdság és állandóság jelképe, személyes téren pedig a hűségé és mindazé, aminek rendíthetetlennek kell lennie, hogy ráhagyatkozhassunk és építhessünk rá, anélkül, hogy félnünk kellene.

Az ember arra vágyik, hogy sziklaszilárd legyen, ne ingadozzék ide-oda, mint a nád a szélben. De valóban ilyen szilárdan állunk a lábunkon? Valóban szilárd és rendíthetetlen a meggyőződésünk, az értékeink és a mérték, amivel mérünk, vagy azok is ingadoznak? Azt hiszem, a legtöbb embernek be kell ismernie, hogy nem éppen szikla, főleg nem olyan szikla, amely a küzdelmek hullámverésével dacolna. Mégis, szeretnénk szilárdak, kikezdhetetlenek és rendíthetetlenek lenni.

A Szent Király fiához írt intelmeiben írja: „ Ha a királyi koronát meg akarod becsülni, legelőször azt hagyom meg, tanácsolom, illetve javaslom és sugallom, kedves fiam, hogy a katolikus és apostoli hitet akkora buzgalommal és éberséggel őrizd, hogy minden Istentől rendelt alattvalódnak példát mutass, s valamennyi egyházi személy méltán nevezzen igaz keresztény hitvallású férfinak; e nélkül bizony, tudd meg, sem kereszténynek, sem az Egyház fiának nem mondanak." Nem egyházpolitikát, hanem keresztény magatartást, életmódot ajánl fiának. Enélkül nem lehet szilárdnak és rendíthetetlennek lenni.

A XIV-XV. században élt Donatello, olasz szobrász mondta: „Ha valahol hallod a világ végét hirdetni, eredj, végy kezedbe vésőt, alkoss és építs. S ha leomlik a szikla, építs újat, talán az kegyelmet talál majd Isten színe előtt. És ha romba dőlne a város, amelyet elhagytál, végy fát és vasat és építs új házat magadnak. S ha azt látod, hogy az emberek kezét elsorvasztja a rémület és a félelem, tartsd kezedet magasan az ég felé, talán megkönyörül az Úr alázatod és akaratod láttán, és nagy kitartásodért elfordítja tőled a pusztulást."

Ennek adjon lendületet Szent Királyunk emlékezete, imádkozzunk és engeszteljünk, könyörögjünk és kérjünk. Legyünk hitünkben erősek és rendíthetetlenek, minden ellenséges indulat, bizonytalanság és veszedelem ellenében hűségesek. Eszközölje ki ezt az egész nemzet számára Szent István király.

Schall Tamás atya

Lelki töltekezés

A Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia Elváltak és Egyedül Maradtak Közössége idei éves zarándoklatának céljául Fótot választotta. Kétségkívül praktikus szempontok is motiválták a helyszín kiválasztását, de a közösen eltöltött nap azt bizonyította, hogy a lelki töltekezés, ill. egy zarándoklat hossza vagy időtartama nem feltétlenül áll egyenes arányban egymással.

Június 15-én, szombaton csoportvezetőnk Bitter Lajos szervezésével és vezetésével indultunk a Budapest melletti kisvárosba. Először a Szeplőtelen Fogantatás plébániatemplomba mentünk, ahol a Hit pajzsa-díjjal kitüntetett Sebők Sándor plébános, regnumi atya, mesterkanonok várt minket. Sándor atya 1986. óta szolgál a plébánián. Működésének ideje alatt szinte minden megújult, megszépült az Ybl Miklós által tervezett épületen.

Az egyházközség kedves munkatársa, Szafranszky Miklós lelkes szavakkal mutatta be a templomot és ismertette annak történetét, melyből megtudhattuk, hogy 1845-ben gróf Károlyi István határozta el, hogy családi temetkezőhelyül is szolgáló templomot építtet a településen, melynek tervezésére a még pályája elején álló Ybl Miklóst kérte fel.

A később híressé vált építész először az itt álló, egyhajós, egytornyú barokk templom átalakítását, bővítését tervezte, de végül azt lebontották és helyén új templomot építettek. A grófi család temetkezési helyét az altemplomban alakították ki. Az altemplom szentélyében álló fekete márványoltárt Gaetano Bianchini különleges márványberakásos intarziája díszíti. Ez a templom művészileg legértékesebb alkotása.

A jobboldali torony alatti kápolnában őrzik Szent Lucentius vértanú teljes testének ereklyéjét, amit IX. Piusz pápa ajándékozott a plébániának, ezzel jutalmazva Károlyi István gróf nagy áldozatát, melyet a hitért és a művészetekért hozott.

A templomban eredetileg szolgáló orgonán – melynek klaviatúrája jelenleg is látható – Liszt Ferenc is játszott. „Szerényen" megosztottuk azt az információt, hogy a nagy zeneszerző a mi plébániánkon hét évig lakott, koncertezett és szolgált.

Lelki töltekezésünkre a templom szentélyében került sor, csak mi, és a Szentlélek jelenlétében a sok mindent megélt falak között.

Közös, fenséges ebédünket a kastély épületében működő étterem teraszán fogyasztottuk el.

Délutánra maradt a Károlyi kastély megtekintése és a találkozás Erzsébet asszonnyal, gróf Károlyi László feleségével. Érdekes információkat hallottunk a kastély és a család történetéről.

Ismeretlen építész emelte az épületet a 18. században, mely eredetileg földszintes, kastély jellegű volt. Bővítését és végleges kialakítását szintén Ybl Miklós tervezte, aki a kor uralkodó irányzatának megfelelően a klasszicista épületet romantikus jegyekkel ruházta fel.

Az 1940-es években a második világháború miatt a család elhagyta az épületet, melybe frontkórház költözött. Ez idő alatt a berendezések oroszlánrésze eltűnt, nagy részének azóta is ismeretlen a sorsa.

A 40-es évek végén az épületet a határőrség foglalta el, amelyben szocreál stílusban kiképzőbázist akartak kialakítani, melynek – bár a tervei is elkészültek – megvalósítására nem került sor.

1957. novemberében a frissen létrehozott gyermekotthon kapta meg a kastélyt. Ebből, illetve a kastély parkjában emelt számos épületben alakították ki a Fóti Gyermekvárost, mely 1993. április 15-től Károlyi István Gyermekközpont elnevezést kapta.

1995-ben a gróf leszármazottja, Károlyi László és felesége költözött az épület egy kis részébe, a bal szárnyépület emeletére, melyet a magyar államtól bérelhetnek. Egyébként törvények nem teszik lehetővé számukra a tulajdonlást (restitúciót).

Kenyeres Erzsébet grófnő hosszan taglalta a Károlyi család történelmi szerepét, melynek vezérelve mindig a keresztény hit-, a haza védelme, a társadalmi felelősségvállalás, és a magyar kultúra szolgálata volt, és erre méltán büszkék. (Kivétel ez alól Károlyi Mihály, akinek gyermekkoráról, személyiségéről érdekes információkat osztott meg velünk.) Fájlalta, hogy a XX. század kommunista diktatúrája felszámolta a magyar arisztokráciát, megtizedelte a magyar polgári értelmiséget, tönkretette a gazdálkodó parasztságot, és az 1990-es rendszerváltás utáni polgári demokrácia sem tudta ezeket az elveszett értékeket helyreállítani.

Megmaradásunk érdekében valóban követhetjük azokat az értékeket, melyeket ez az ezeréves arisztokrata család vallott magáénak.

Köszönet és hála zarándoklatunkért, ma is növekedhettünk Isten- és embertársaink előtt.

Forgács Katalin

„Krisztus a megdicsőülés reménye bennetek.” (Kol 1,27b)

Azzal, hogy mi Krisztushoz és az Ő Egyházához tartozva, az Ő és a Katolikus Egyház nevében, önként vállalva végezzük karitász tevékenységünket, tudatosan, hitből fakadóan hozzájárulunk ahhoz, hogy Isten megdicsőüljön az Ő teremtményében, az emberben. Nem, mintha Neki szüksége lenne a mi dicsőítésünkre, hanem szeretetből engedi azért, hogy bevonjon minket az Ő szeretetközösségébe, hogy részesedjünk a Szentháromság el nem múló és teljes boldogságában, azaz üdvösségében és dicsőségében.

Amit mi teszünk önerőből – valljuk be őszintén –, elszáll, semmivé lesz, elenyészik velünk együtt. Csak a szeretetben való cselekedet, a szeretettel végzett áldozathozatal az, ami megmarad, aminek valójában értelme van. Csak azért marad meg, mert Isten maga a Szeretet és az Ő országába csak ezt vihetjük magunkkal. Minden más szükségtelen odaát, a múlandó javak csak eszközei lehetnek a végső célnak, a Szeretetnek. A dolgoknak, az anyagi javaknak, a segélycsomagoknak, sőt, a segítő szolgálatnak is csak akkor és csak addig van értéke, amíg azok az örök értéknek, a szeretetnek a hordozói.

Éppen ezért szeretetszolgálatunk csak akkor dicsőíti Istent, ha az ténylegesen önérdek nélküli, tiszta szeretetből fakad (ha ez nem így lenne, akkor megcsúfolnánk vele a Szentet, a Szeretetet). Ha viszont tiszta szeretetből teszünk jót, akkor igazán tanúságot teszünk Istenről és ezzel meg is dicsőítjük Őt éppúgy, ahogy az Úr tette, földi életének minden pillanatában.

És éppen ennek a lehetősége a mi megdicsőülésünk reménye is, amit Krisztus adott nekünk az Ő példájával és az Ő Egyházában. Mivel Krisztus és a Mennyei Atya megdicsőültek egymásban, nekünk, mindnyájunknak is ez a hivatásunk itt az Esztergom Budapesti Főegyházmegye plébániáinak karitász csoportjaiban. És mennél nagyobb szeretettel és alázattal végezzük a munkánkat, annál erősebb a tanúságtételünk, annál jobban dicsőítjük meg Istent.

Belőle fakad az erő, hogy hűségben és szeretetben mindvégig ki tudjunk tartani a mi gyarló és bűnre hajló természetünk ellenére. Mennél közelebb vagyunk Hozzá, annál erősebb a vonzás, annál nagyobb lesz bennünk a vágy, a remény, de bizony annál nagyobb a bukásunk veszélye is, ha szeretetlenné, hűtlenné válnánk. Ezért az Úrhoz méltóan, alázattal, szeretettel, az Egyháznak engedelmesen, hűségesen végezzük szeretetszolgálatunkat! Kitartásunk alapja a hitünk és a reményünk éppen Krisztusban, a mi Urunkban. Ezt ápoljuk, ezt építsük!

Nem kisebb a célunk, mint az, ami a fenti mottóban idézett Szent Páli gondolat folytatásában áll: *Minden embert tökéletessé tegyünk Jézus Krisztusban* (Kol 1,28b). De ne feledjük, a tökéletesség nem a perfekció, nem az anyagi világ tökéletessége, hanem a szeretet, mert minden más elmúlik, csak a szeretet örök, mert Ő maga az Isten.

Csorba Gábor
állandó diakónus
Karitász csoportvezető

Mi lesz az Egyházzal?

Joseph Ratzinger, a későbbi XVI. Benedek pápa prófétai erejű gondolatmenete 1969-ből

Az Egyház jövője ma is csak azok erejéből jöhet létre és fog létrejönni, akiknek mély gyökereik vannak, és akik hitük tiszta bőségéből élnek. Nem azoktól fog jönni, akik csak recepteket készítenek. Azoktól sem, akik csak a mindenkori jelen pillanathoz alkalmazkodnak. Nem azoktól fog jönni, akik csak másokat bírálnak, önmagukat viszont tévedhetetlen mérceként elfogadják. Tehát nem is azoktól fog jönni, akik a kényelmesebb utat választják. Akik a hit passiója alól kivonják magukat és mindazt, ami az embert kötelezi, csak zsarnokságnak, és legalizmusnak tartják, ami fáj az embernek és ami azt követeli az embertől, hogy önmagát feláldozza. Mondjuk pozitívan: az Egyházat mint mindig, ezúttal is a szentek fogják újra meghatározni. Tehát olyan emberek, akik azért képesek többet látni mint mások, mert életük tágabb tereket fog át.

Azt az önzetlenséget, amely az embert szabaddá teszi, csak a mindennapi kis önmegtagadások elviselésében érjük el. Ebben a mindennapi passióban, amely először is lehetővé teszi az embernek, hogy megtapasztalja, milyen sokrétűen köti őt saját énje, ebben a mindennapi passióban és csak ebben nyílik meg az ember lépésről lépésre. Az ember csak annyit lát, amennyit megélt és amennyit szenvedett. Amennyiben manapság már alig tudjuk tudomásul venni Istent, úgy ez azért van, mert olyan könnyűvé tettük magunknak, hogy önmagunk elől kitérjünk, hogy létünk mélysége elől meneküljünk valamiféle kényelem kábulatába. Így feltáratlan marad, ami bennünk a legmélyebb. […]

A mai válságból ezúttal is egy olyan Egyház fog holnap előlépni, amely sokat veszített. Kicsi lesz és messzemenően elölről kell kezdenie munkáját. Sok épületet többé nem fog tudni betölteni, amelyeket a legnagyobb virágzása idején építettek. Követőinek számával együtt sok kiváltságát is el fogja veszíteni. Az eddigivel szemben sokkal inkább önkéntes közösségként kell megmutatkoznia, amely döntés útján hozzáférhető. […]

Ám mindezen változások mellett, amelyekről sejtelmünk lehet, az Egyház azt, ami számára lényeges, ismét és teljes határozottságban abban fogja megtalálni, ami az ő középpontja volt: a háromszemélyű egy Istenbe, a Jézus Krisztusba, az emberré lett Istenfiába, a Lélek megtartó erejébe vetett hitben, amely mindvégig tart. A hitben és az imádságban ismét fel fogja ismerni saját eszközét, és a szentségeket ismét úgy fogja megtapasztalni mint istentiszteletet, nem pedig mint liturgikus szerepalakítást. Bensőségessé vált Egyház lesz, amely nem politikai mandátumára fog építeni és a baloldallal éppoly kevéssé fog flörtölni, mint a jobboldallal.

A kikristályosodás és a tisztázás folyamata szintén sok erejébe fog kerülni. Ez szegénnyé fogja őt tenni, a kicsinyek Egyházává. A folyamat annál nehezebb lesz, mivel a szektás szűklátókörűségtől éppúgy búcsút kell vennie, mint a nagyzoló önkénytől. […]

De, ezen szakadások próbatétele után a bensőségessé és egyszerűvé vált Egyházból nagy erő fog áradni. Ugyanis a teljesen megtervezett világ emberei kimondhatatlanul egyedül lesznek.

Amikor Isten teljesen eltűnik az emberei elől, meg fogják tapasztalni teljes, ijesztő szegénységüket. És akkor a hívők kis közösségét felfedezik majd mint valami egészen újat. Mint valami reményt, amely érinti őket, mint egy választ, amely felől, rejtve, mindig is kérdeztek.

Így számomra biztosnak tűnik, hogy az Egyházra nagyon nehéz idők várnak. Voltaképpeni válsága még alig kezdődött meg. Jelentős megrázkódtatásokra kell számítani. Ám abban is egészen biztos vagyok, hogy mi marad meg a végén: nem a politikai kultusz egyháza, hanem a hit Egyháza. Biztos, hogy soha többé nem lesz olyan mértékben társadalmat uraló erő, amilyen még röviddel ezelőtt volt. Ám újra virágzásnak fog indulni és az emberek számára mint otthon lesz láthatóvá, amely életet ad nekik és reményt a halálon túl.

Fordította: Rokay Zoltán,
elhangzott a Hesseni Rádióban
1969. karácsonyán

Aki fel tudja fogni…

A halált nem Isten alkotta, Ő nem leli örömét az élők pusztulásában. Hisz mindent azért teremtett, hogy legyen. (Bölcs 1,13

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, éppen nem volt velük, amikor megjelent Jézus. A többi tanítvány így szólt hozzá: „Láttuk az Urat.” Ő azonban ezt mondta nekik: „Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.” Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: „Békesség néktek!” Azután így szólt Tamáshoz: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.” Tamás pedig így felelt: „Én Uram, és én Istenem!” Jézus így szólt hozzá: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek.” (Jn 20,24-29).

Szűz Mária mennybevételének dogmája a „legfiatalabb” dogma, sok, ma élő testvérünk már megszületett, amikor XII. Piusz pápa 1950-ben kötelező hittétellé tette.

A teológiának a halált követő létezéssel foglalkozó ága (eszkatológia) meg is torpant e dogma miatt, a feltámadt test kérdésével kapcsolatban. Ez a dogma ugyanakkor egy olyan „rést ütött” a logikus teológiai érvelés határán, amelyen át a misztériumra nyílik meg a kitekintés.

Az egyik legnagyobb, 20. századi protestáns teológus, Karl Barth nagyon „markáns”, de sokak egyetértésével találkozó véleménye szerint, „az a teológia, amelyik mindenestül nem eszkatológia, az érdektelen.” Vagyis az a teológia, amelyik mindennel foglalkozik, csak éppen a halál és feltámadás, sőt a feltámadt test kérdésével nem, vagy csak alig, és felületesen, az érdektelen. Szigorú ítélet, talán túlzó is, de nagyon is megfontolandó.

A fenti két szentírási idézet jelen cikk készítésének napjaiban volt a szentmisék napi olvasmányainak szövege, és ezeket reggelente olvasva, valahogy mintegy „előálltak” Szűz Mária mennybevételéről való gondolkodáshoz. Ehhez három tényező képezi a keretet: az egyik, hogy az igazság nem azért igazság, mert a Szentírásban van, hanem azért van a Szentírásban, mert az az Igazság. Ugyanis, „Az Igazság” egy személy: Krisztus. A másik: a Szentírás az egyházban keletkezett – az ószövetségi iratok „beemelésével” együtt – tehát csak az egyház értelmezheti, sőt, értelmeznie kell. A harmadik: egy helyes teológiai kijelentés nem lehet ellentmondásban sem a Szentírással, sem a Szenthagyománnyal, sem hittételekkel, tehát azt, hogy Szűz Mária testestül-lelkestül a mennybe vétetett, nem lehet kikerülni. (Egyébként a hívő nép ezt mindig is így tartotta.)

A katekézis megfogalmazásait ismerjük: Szűz Mária mentes maradt az áteredő bűntől, és a haláltól mint büntetéstől. Még egyszer: a haláltól *mint büntetéstől.* S itt álljunk is meg az első szentírási idézetre figyelve*: „a halált nem Isten alkotta.”* Tehát ezt úgy mondhatjuk: a halált, mint büntetést, nem Isten alkotta. Nem a halál, hanem a halálhoz való viszonyunk vált a *kezdethez képest* mássá, de ez „saját magunkon belül jött létre”, és létezik.

A kérdés az eredeti-, az áteredő bűn, a büntetés és a halál összefüggéséhez vezet, amelyeknek tanítása hívő körökben ismert, de helyes értelmezése talán kevésbé.

Ismerjük az eredeti bűn definiálását. Érdemes tisztázni, hogy a bibliai, képpel történő leírás úgynevezett történeti etiológia, vagyis, az ember jelen üdvrendi állapotát egy távoli eseménnyel, de mint történeti okkal magyarázza. (vö. Katolikus Lexikon áteredő bűn szócikk). Csakhogy Isten nem etiológus, hanem Isten. Ez azt jelenti, hogy a „kezdet” nem csak történelem, hanem misztérium is, határeset, a transzcendens és immanens, a Teremtő és a teremtés „viszonya”.

A rendelkezésünkre álló történelmi, anyagi létezésünkhöz rendelt szókészletünkkel a kezdet titkát adekvát módon nem tudjuk megragadni, de valamiképpen – létezésünk transzcendens irányultsága miatt – érintkezni mégis tudunk vele. Krisztus egyértelműen utal rá, méghozzá a házassággal kapcsolatban („kezdetben nem így volt”). (vö.: II. János Pál pápa: A test teológiája) És hozzáteszi: *„Aki fel tudja fogni, fogja fel.”* (Mt 19,12)

A halál ugyancsak történelem és misztérium. A történelemben „van”, a halálban pedig a transzcendenssel érintkezik. Vagyis az időben, anyagban létező valóság, benne a mi biológiai életünk elmúlik. Az eredeti, kezdeti, kegyelmi állapotban tehát a viszonyunk volt más ehhez az elmúláshoz, és változott meg a mai értelemben vett, és tapasztalt halállá, amelytől – az Istentől el-, és az önmagunkba fordulás, a bűn miatt – elidegenedtünk, s amely tőlünk elidegenedve fenyegetéssé vált, de amely bennünk jött létre, és van – tehát átered.

Krisztus meghalt, és Szűz Mária is meghalt. A különbség a két halál között, amiért Szűz Mária esetében elszenderülésről beszélünk az, hogy Jézus Istenként teljesen bűnhődő jellegű, emberi, félelmet keltő halált halt, Szűz Mária pedig nem. Logikailag ellentmondásos a kijelentés, mégis: bár számunkra megmaradt a félelmet keltő emberi halál, mégis elvétetett, Jézus magára vett halálával. És – végképp felfoghatatlanul – ez már valamiképpen a kezdet titkában is megvan: „Isten Krisztusban teremtette a világot.”

A biológiai élet elmúlik, de akkor mit jelent a testi feltámadás, mit jelent: „hiszünk a test feltámadásában”? Valójában ez az egész kereszténység sarokköve, ami nélkül nem is létezhet. Mert a többi, becsületes, istenkereső vallás testi feltámadáshit nélkül megállhat a „saját lábán”, de a kereszténység nem. Ez pedig nem azt jelenti, hogy a kereszténység kizárja a nem keresztény emberiséget, hanem éppen hogy „bezárja”.

Nem fogunk az eszkatológiai elgondolásoknak a feltámadt testtel kapcsolatos álláspontjaira kitérni, hanem tekintettel Nagyboldogasszony ünnepére, Szűz Mária mennybevételére, erre a sok teológus szerint a teológiai lehetőségek határán túli kijelentésre, mint biztosnak minősített dogmára figyelünk (a dogma szó jelentése: ami helyesnek bizonyult, ami – egyre mélyülő – igazság). Itt pedig a második szentírási idézetet is szemünk előtt tartjuk: *„Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.”*. Vagyis, megint egyszerre egymást kizárni látszó kijelentéseket kell tenni.

A tapintással való meggyőződés a feltámadt test egyfajta anyagiságáról, a testi, történelmi létezésünk lehetősége, pedig a feltámadt Krisztus más létrendben van. S ugyanakkor: „ne légy hitetlen, hanem hívő”-mondja Jézus, vagyis a hit megmarad, a bizonyíték a hitben mutatkozik meg.

Jézusnak – mint személyében Istennek – a testi feltámadása és mennybemenetele egyszerre történelmi és eszkatologikus, azaz végidőbeli esemény. A mi, halálunk utáni feltámadásunk – szigorúan logikai értelemben – csak eszkatologikus, történelmen túli esemény lehet(ne). Mindkettő – ahogy a kezdet – a történelmi és a transzcendens érintkezése. Szűz Máriának a mennybe való testi felvételében azonban a történelmi és a transzcendens valami más módon kapcsolódik össze. Ez az oka annak, hogy Szűz Máriának a mi történelmünkben kitűntetett szerepe – jelenléte – van. Jellemző, hogy mennyire „ráérez" erre az egyszerű vallásos érzület, az ún. népi vallásosság.

Végül, Szűz Mária testi mennybevétele – az áteredő bűntől való mentessége mellett is – a mostanában elterjedt teológiai elgondolások ellenére mégiscsak azt is jelenti, hogy – fogalmunk sincs arról, hogy hogyan, de – földi testiségünk anyagiságának szerepe van a feltámadt testben, amit egyébként megkövetel személyvoltunk keresztény értelmezése.

BL

Soubirous Szent Bernadett hálaimája halála előtt

Köszönet azért a szegénységért, melyben anya és apa éltek, azért, hogy nekünk semmi sem sikerült, a malom pusztulásáért, azért, hogy a gyerekekre nekem kellett vigyáznom, a bárányokat én legeltettem, köszönet a folytonos fáradságért,…köszönöm Neked Jézus.

Köszönöm Neked én Istenem a komisszárt, a csendőrt és Pyramate Atya kemény szavait. Azokat a napokat, amikor eljöttél Mária, és azokat, amikor nem jöttél. Nem fogom tudni soha viszonozni, meghálálni, csak a Paradicsomban. De a kapott pofonokért is, a kigúnyolásokért és azok rágalmaiért, akik csalónak tartottak, azokért is, akik azzal vádoltak, hogy hasznot akarok húzni.

Köszönet Neked édesanyám a helyesírásért, amit soha nem tudtam, azért, hogy nem volt emlékezőtehetségem, a tudatlanságomért és butaságomért,…köszönet Neked.

Köszönöm Neked, mert ha a földön lett volna gyermek nagyobb tudatlanságban és butaságban, azt választottad volna.
Azért, hogy az anyukám messze halt meg, azért a fájdalomért, amit éreztem, amikor apám ahelyett, hogy magához ölelte volna az ő kis Bernadettjét, „Mária-Bernadett nővérnek" szólított, …köszönöm Neked Jézus.

Köszönöm Neked, hogy oly érzékeny, finom szívet adtál, s hogy azt keserűséggel töltötted be. Azért, hogy Josephine anya közhírré tette, hogy semmire sem vagyok alkalmas, köszönet Neked az általános főnöknő mesteranya szarkazmusáért, az ő kemény hangjáért, az igazságtalanságaiért, az iróniájáért, a megaláztatás kenyeréért ,…köszönet Neked.
Azért, hogy olyan voltam, hogy Mária Teréz anya azt mondhatta rólam „soha ne engedjetek neki elegendően".

Köszönöm, hogy az a kiválasztott voltam, aki úgy tele volt aggatva hibákkal, hogy a nővérek így beszéltek: „Milyen jó, hogy nem én vagyok Bernadett."

Köszönet azért, hogy Bernadett voltam, akit börtönnel fenyegettek, mert láttalak Téged, Édesanya, az a Bernadett, aki olyan nyomorúságos és gyatra volt, hogy az emberek őt látva azt mondták magukban: „Ez, ez lenne az?" Az a Bernadett voltam, akit az emberek úgy szemléltek, mint valami ritka állatot.

Köszönöm Neked Istenem a testemet, amit nekem adtál, mely együttérzésre képes és rothadó, köszönet azért a betegségért, mely égetett mint a tűz és füst, a törékeny, gyenge csontjaimért, az izzadásokért és lázakért, a tompa, heves fájdalmakért. S azért a lélekért, amit nekem adtál, a belső pusztaságért, a Te éjszakáidért és a Te villámaidért, a Te hallgatásodért és mennydörgéseidért és mindenért köszönet.
Érted, azért amikor jelen voltál, és azért, amikor hiányoztál.
Köszönöm Neked, Jézus.

Plébániánk hírei

Templomunk miserendje:

Hétfő::	9.00; 17.00
Kedd:	9.00; 17.00
Szerda	9.00; 17.00
Csütörtök:	17.00
Péntek	9.00; 17.00
Szombat:	9.00; 17.00
Vasárnap:	8.30; 10.00
	18.00 angol nyelvű szentmise

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9.00- és 22.00 óra között

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI
(szeptembertől)

Hétfő	18.00	Felnőtt katekézis
Kedd	17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden) és találkozója a Szent Kinga teremben
	18.00	Bibliakör
Szerda	14.00	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban (folyamatosan)
Péntek	15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
	18.00	Szent József Férfikör (minden második héten.)
Gyóntatás		
Vasárnap		A 8.30- és 10.00 órai szentmisék alatt, más napokon megbeszélés szerint.
Lelki beszélgetés		Egyeztetés szerint bitter.belvarosiplebania@gmail.com 30 591 2601

PESTI FŐTEMPLOM

Spirituális közösségi lap

XI. évf. 62. szám

A Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Aranyossy Mihály
Dr. Breznay István
Csorba Gábor
Fejér Klára
Forgács Katalin
Dr. Kerényi Lajos
Schall Tamás

Korrektúra:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15. tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő 15.30-17.30; szerda 10.00-12-00; péntek 10.00-12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga